

Φολέγ. κ. ἄ. ἄδουρῆα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαουρὰ Κάμπ. Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -εἶα.

1) Φορτίον ὅσον δύναται νὰ φέρῃ ὁ ὄνος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Λεῦκτρ.) Ρόδ. κ. ἄ. Συνών. γαιδουροφόρτι. 2) Δέρμα ὄνου Δ. Κρήτ. Λήμν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γαιδουροπέτσι, γαιδουροπροβεῖα, γαιδουροτόμαρο. 3) Κρέας ὄνου Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

4) Ὅσμῃ ὄνου Δ. Κρήτ. Πόντ. 5) Εἶδος δαιμασκήνου μὲ χονδρὸν μελανὸν φλοιὸν Ἰμβρ. 6) Εἶδος σταφυλῆς Ἀμοργ. Θήρ. Κάμπ. Νάξ. Φολέγ. κ. ἄ.

γαιδουρέλλι τό, Θεσσ. (Πήλ.) γαιδουρέλλ' Λέσβ. (Μανταμάδ.) γαδουρέλλ' Κυδων. Λέσβ. Λήμν. γαδαρέλλι Θράκ. γαδαρέλλ' Εὐβ. (Ἀκρ.) γαδαρέλλ' Θράκ. (Αἰν. Μαρών.) γαδαῖελλ' Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι. Τὸ γαδαρέλλι - γαδαρέλλι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

Μικρὸς ὄνος, ὀνάριον ἔνθ' ἄν: Παροιμ. "Ὅποιον δὲ μπουρεῖ νὰ δειρ' τοὺ γαδουρέλλ' δέρν' τοὺ σαμαρέλλ' (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ τιμωρήσῃ τὸν πραγματικῶς ἔνοχον καὶ ἀντ' αὐτοῦ τιμωροῦντος ἀθῶον) Μανταμάδ. || Αἰνιγμ.

"Ἐνα μαῦρον γαδουρέλλ' | τὸν γιὰλὸ γιὰλὸ παγαίρ' (ὁ ἀχινὸς) Λήμν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουράκι.

γαιδουρέλλος ὁ, ἀμάρτ. γαδαρέλλους Εὐβ. (Ἀκρ.) Θηλ. γαδουρέλλα Λέσβ. γαδαρέλλα Θράκ. (Μαρών.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδουρέλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ος κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Μικρόσωμος ὄνος.

γαιδουρένιος ἐπίθ. πολλαχ. γαδαρένιος Μεγίστ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ εἰς ὄνον ἀρμόζων: Γαιδουρένια μοῦτρα. Πβ. γαιδουρήσιος, γαιδουρινός, γαιδουρίτικος, γαιδουρίτσινος.

γαιδουρεύω Πόντ. γαιδιεύω Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι, παρ' ὃ καὶ γαιδίρι.

Φέρομαι κατὰ τρόπον ἀγροῖκον, ἐπιδεικνύω βαναύσους καὶ σκαιοὺς τρόπους. Συνών. γαιδουρίζω 1, γαιδουροβαστῶ, γαιδουροφέρνω.

γαιδουρήσιος ἐπίθ. σύνηθ. γαιδουρήσιος Πελοπ. (Τρίκκ. κ. ἄ.) γαιδουρήσιους βόρ. ἰδιώμ. γαιδ'ρήσιους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. γαδουρήσιος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) κ. ἄ. γαδουρέσιος Πόντ. (Σινώπ.) ἄδουρήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαδαρήσιος Κῶς γαουρήσιος Κῶς ἄδαρήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄδουρήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος. Ὁ τύπ. γαδαρήσιος ἐκ τοῦ ἀμάρτ. μεταβατικοῦ τύπ. γαδαρήσιος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

1) Ὁ ἐξ ὄνου προερχόμενος σύνηθ.: Γαιδουρήσιο γάλα - κρέας - τομάρι κττ. β) Ὁ ἐξ ὄνου γεννηθεὶς Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.): Γαδουρήσιο μουλάρι (ἡμίονος ἐκ θηλείας ὄνου) Γαλανᾶδ. 2) Ὁ εἰς ὄνον ἀνήκων Πελοπ. (Τρίκκ.): Γαδουρήσιο φόρτωμα (ὅσον δύναται νὰ φέρῃ ὁ ὄνος). 3) Ὁ εἰς ὄνον ἀρμόζων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σινώπ.): Γαδουρήσιο γινάτι - πείσμα - φέρισμο κττ. Γαδουρήσιμα μούρη.

Πβ. γαιδουρένιος, γαδουρινός, γαιδουρίτικος, γαιδουρίτσινος.

γαιδούρι τό, κοιν. γαιδούρ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) γαδούρι Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) γαιδούρ' Καππ. (Ἀραβάν. Οὐλαγ.) καιδούρ' Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Φλογ.) γαιδούρ' Καππ. (Φερτ.) γαδίρι Καππ. (Φάρας.) γαιδίρι Πόντ. (Χαλδ.) γαδίδι Καππ. (Φάρας.) γαδούριν Κύπρ. γαδούρι Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Ρόδ. κ. ἄ. γαδούρ' Θράκ. (Μαρών.) Λέσβ. Σκυρ. κ. ἄ. γαούριν Κύπρ. γαούρι Κῶς Χίος ἄδούρι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαρούδι ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13, 179 γαρούιν Χίος γαδάρι Πελοπ. (Καλάβρυτ.) γαιδάρι Καλαβρ. (Μπόβ.) γαδάρ' Θράκ. (Αἰν.) Γενικ. γαδουροῦ Καππ. (Ἀραβάν.)

Τὸ μεσν. οὗς. γαιδούριν. Καὶ ὁ τύπ. γαδούριν μεσν. Τὸ γαρούδι κατὰ μετάθεσιν. Τὸ γαιδάρι καὶ μεταγν. Πβ. γάιδαρος.

1) Γάιδαρος 1, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Οὐλαγ. Φάρας. Φερτ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. Δουλεύει σὰ γαδούρι (ἐπὶ τοῦ ἐργαζομένου ἐπιμόχθως) κοιν. || Παροιμ. Γαδούρι πῆγε, γάιδαρος γύρισε (ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἐξενιτεύθῃ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀγροῖκος) Πελοπ. (Κλουτσινοχ.) Τὸνε βάλανε 'ς τὸ γαδούρι (τὸν κατήσχυναν δημοσίᾳ) Πελοπ. Τὸν ἔχ' γαδούρ' κι ἄλογο (ἐπὶ τοῦ ἐπιφορτίζοντός τινα μὲ πᾶσαν ἐργασίαν χωρὶς καὶ νὰ τὸν ἀμείβῃ ἀναλόγως) Θράκ. Σὰ γαδούρ' μι σέλλα (ἐπὶ τοῦ φοροῦντος ἔνδυμα μὴ ἀρμόζον εἰς αὐτόν) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τὸν γαδούρ' ὅσου νὰ τοὺ δειρ' ἄν' ἀνάγ' δὲν ἔχ' (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀναισθήτου καὶ ἀδιαντρόπου ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰς γινομένας εἰς αὐτόν παρατηρήσεις ἢ ἐπιτιμήσεις) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

2) Ὑποστήριγμα βαστάζον ἐπιτιθέμενον βάρος Σύμ.

3) Παιδιά Στερελλ. (Λαμ.) 4) Ἐπιθετικ., ἄνοστος εἰς τὴν γεῦσιν Πελοπ. (Ἀρκαδ.): Τὸ φαεῖ εἶναι γαδούρι.

5) Μετων. ἀνθρωπος ἀγενής, ἀγροῖκος, βάνανσος κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαδουράνθρωπος. Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Κρήτ.

γαιδουριά ἡ, κοιν. γαδουριά Ἀμοργ. Θήρ. Ἰμβρ. Κυδων. Νάξ. κ. ἄ. γαδουριά Δ. Κρήτ. γαδουριά Κῶς Τήλ. ἄδουριά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαουριά Κάμπ. Κάσ. γαδουριά Δ. Κρήτ. γαουριά Κύπρ. γαουριζιά Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς καταλ. ἰά. Τὸ γαιδουριεῖ ἐκ τοῦ τύπ. γαδουριεῖα, ὁ κατὰ τὰ εἰς -εἶα, -εἶα δηλωτικὰ φορτίου, μέτρου, πληγῆς κττ.

Ι) Ἡ κόπρος τοῦ ὄνου Κάμπ. Κάσ. Κύπρ. Κῶς Τήλ. κ. ἄ. ΙΙ) Ἀπρέπεια, βαναυσότης, χυδαιότης. Συνών. ἀγένεια, ἀνανθρωπιά, ἀρκουδιά, γαδουριλίκι, γαδουροσύνη, *γαδουροτότη, γουρουνιά, χωριατιά, ἀντίθ. εὐγένεια.

* **γαδουριακός** ἐπίθ. γαδουριακός Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιακός.

1) Ὁ ἀρμόζων εἰς ὄνον, ἀπρεπής, χονδροειδής. 2) Μεγαλύτερος τοῦ συνήθους: Γαδουριακὸν ποταμὸν (ποδάρι)

3) Οὐδ. οὗς., μέγα πέος.

γαδουριάρις ὁ, σύνηθ. γαδουριάρις βόρ. ἰδιώμ. γαδουριάρις Χίος κ. ἄ. Οὐδ. πληθ. γαδουριάρικα τά, Σκυρ. Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

1) Ὁνηλάτης σύνηθ.: Παροιμ. Ἄλλα λογαριάζει ὁ γάιδαρος κι ἄλλα ὁ γαδουριάρις (ὅτι ὁ ὑφιστάμενος δὲν ἔχει ἰδικὴν του θέλησιν) πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαδου-

